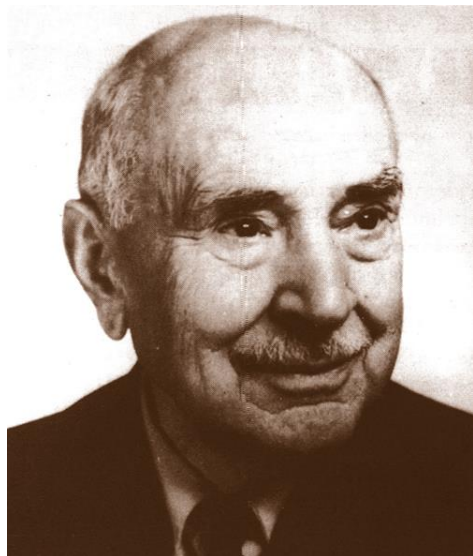

АКАД. МИХАИЛ АРНАУДОВ
/1878 – 1978/

Михаил Петров Арнаудов е български фолклорист, литературен историк, етнограф, редовен член на Българската академия на науките, на Украинската академия на науките, на Литературната академия „Петьофи“, Доктор хонорис кауза на университетите в Хайделберг (1936) и Мюнстер (1943).

Роден е на 17 октомври (5 октомври стар стил) 1878 в Русе в семейството на търговеца на жито от тетовското село Вратница Петър Сибинов Арнаудов и Друмка Панова. По-малък негов брат е композиторът, оперен диригент и режисьор Илия Арнаудов.

Завършва гимназия в родния си град и следва славянска филология във Висшето училище в София (днешен Софийски университет „Св. Климент Охридски“) от 1895 до 1898. По-късно специализира в университетите в Лайпциг и Берлин (1898 - 1900). От 1900 до 1903 е учител във Видин и София. През 1904 защитава докторат по философия, славянска филология и индология в Прага. От 1908 Михаил Арнаудов е редовен доцент по обща литературна история в Софийския университет, от 1914 е извънреден професор, а от 1919 – редовен професор, като от 1928 оглавява и Катедрата по сравнителна литературна история. От 1921 до 1922 е декан на Историко-филологическия факултет, през 1926 за кратко е директор на Народния театър, а от 1935 до 1936 е ректор на Софийския университет. От 1918 е дописен, а от 1929 – действителен член на Българската академия на науките. Ръководи Историко-филологическия клон на академията от 1940 до 1943. От 1922 е член на Българския археологически институт. Членува в масонската ложа „Светлина“. Член-учредител е на Македонския научен институт.

От юни до септември 1944 Михаил Арнаудов е министър на народното просвещение в правителството на Иван Багрянов. След Деветосептемврийския преврат през същата година е отстранен от академичните си длъжности и е арестуван. През 1945 е осъден от Народния съд на доживотен затвор за участието си в кабинета на Багрянов (присъдата е отменена от Върховния съд през 1996). През 1947 е освободен от затвора, а от средата на 50-те години комунистическият режим отново му разрешава да публикува.

Автор е на повече от 50 монографии, посветени на Паисий Хилендарски, Неофит Бозвели, Васил Априлов, Иван Селимински, Георги Раковски, Любен Каравелов, Тодор Влайков и др. Изследва творчеството на класиците на българската литература – Иван Вазов, Пейо Яворов, Кирил Христов, Йордан Йовков, Димчо Дебелянов и др.

През 1968 е удостоен с орден „Народна република България“, първа степен. През същата година става почетен гражданин на родния си град Русе.

Умира на 18 февруари 1978 в София на 99-годишна възраст.